

Arrest

nr. 340 602 van 5 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 28 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat P. DE WOLF. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij (hierna: verzoeker), die verklaart over de Bengalese nationaliteit te beschikken, diende op 13 augustus 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 17 februari 2025 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. Op 9 april 2025 wordt verzoeker gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. Op 30 juni 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en

tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Bengaalse nationaliteit te bezitten en moslim te zijn. In Bangladesh woonde u steeds in het dorp Uttur Moshor Char. Uw moeder, uw zussen en uw broer verblijven tot op heden in Bangladesh, in Purrit Pur.

U en uw vader waren sympathisanten van de politieke partij BNP.

In 2020 kwamen leden van Awami League bij uw thuis langs. Ze staken uw huis in brand en uw vader werd ontvoerd. Uw moeder probeerde klacht neer te leggen bij de politie, maar zij weigerden deze te registreren.

U nam deel aan manifestaties. Na een deelname werd u gearresteerd door de politie en 3 dagen vastgehouden. Uiteindelijk lieten ze u gaan omdat u nog minderjarig was, maar de zaak tegen u loopt nog steeds.

Daarnaast voelt u zich ook gediscrimineerd omwille van uw politieke voorkeur. U werd afgewezen voor een job.

In 2022 - u weet niet meer precies wanneer - verliet u Bangladesh. In de zomer van 2024 kwam u in België aan. Op 13 augustus 2024 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Bangladesh vreest u gearresteerd te worden, dit omwille van de zaak die nog steeds tegen u loopt.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u een USB-stick neer met daarop 2 foto's en 19 video's ter staving van de algemene situatie, alsook een video van een betoging.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 14 augustus 2024 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: 'De leeftijd wordt bepaald op 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

U laat na uw identiteit of nationaliteit ook maar op een manier te staven. U tracht het gebrek aan identiteitsdocumenten – identiteitskaart en paspoort – te vergoelijken door te stellen dat deze in Bangladesh pas uitgereikt worden wanneer iemand 18 jaar is (CGVS p. 4). Echter, daar supra bleek dat u zich jonger voordoet dat u effectief bent en u bij vertrek uit Bangladesh wel degelijk meerderjarig was, kan het CGVS geen geloof hechten aan de bewering dat u geen identiteitsdocumenten kreeg omwille van uw jonge leeftijd. Dient te worden geconcludeerd dat u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt, hetgeen nefast is voor uw algehele geloofwaardigheid.

Vervolgens wordt de geloofwaardigheid van uw relaas volledig ondermijnd door uw gebrekkige kennis wat betreft de politieke partij waar u sympathisant van was.

U verklaart – net zoals uw vader – sympathisant te zijn geweest van de politieke partij BNP. U gevraagd naar de volledige naam van de partij, antwoordt u "Bangladesh National Party" (CGVS p. 4). Uw antwoord is echter incorrect; het is Bangladesh Nationalist Party (zie blauwe map). U hierop gewezen, verklaart u de volledige naam van de partij vergeten te zijn (CGVS p. 5). Het feit dat u de correcte, volledige naam van de politieke partij die u steunde – dé oorzaak van alle problemen - niet kent, is tekenende voor de geloofwaardigheid van uw betrokkenheid. U gevraagd naar de vlag van de partij, blijkt u het antwoord wederom niet te kennen: "Ik ken de kleuren niet meer." (CGVS p. 7). Op de vraag wanneer de politieke partij opgericht werd, antwoordt u dat het in 1900 was, maar preciezer kan u niet zijn (CGVS p. 7). U gevraagd naar de politieke standpunten van de partij, komt u niet verder dan te stellen dat ze vrede wilden in Bangladesh, het land wilden ontwikkelen, het onderwijs wilden verbeteren en "er zullen nog wel dingen zijn, maar dat ben ik vergeten" (CGVS p. 7). Het hoeft geen betoog dat uw gebrekkige kennis en uw weinig diepgaande verklaringen over de politieke partij die u steunde het CGVS in geen geval weet te overtuigen.

Hoe dan ook, ter staving van uw beweerde politieke betrokkenheid legt u een video neer waarop te zien zou zijn dat u deelneemt aan een manifestatie. De kwaliteit van de video is echter weinig scherp, waardoor niet met zekerheid gezegd kan worden dat u op de video te zien bent. U legt geen andere stukken neer ter staving van uw politieke sympathieën. Ook uw vaders politieke steun laat u ongestaafd.

Daar er allerminst geloof kan worden gehecht aan de oorzaak van uw beweerde problemen – zijnde u en uw vaders politieke sympathieën voor BNP – kan ook geen geloof gehecht worden aan de problemen die hieruit voortvloeien:

Zo zouden leden van Awami League– de tegenhangers van BNP – in 2020 bij uw thuis langsgekomen zijn. Jullie huis werd in brand gestoken en uw vader werd ontvoerd. Dient hierover allereerst te worden opgemerkt dat u bij uw allereerste interview de brand vermeldde, maar u verklaarde dat uw vader om het leven kwam (fiche nietbegeleide minderjarige vreemdeling). Tijdens de afname van de CGVS vragenlijst heeft rept u dan weer met geen woord over de brand (vragenlijst CGVS – vraag 5). U laat na ook maar een stuk neer te leggen ter staving van brand, de ontvoering van uw vader en het feit dat Awami League hier verantwoordelijk voor is. U verklaart dat uw moeder klacht probeerde in te dienen bij de politie, maar dat haar verklaring niet genoteerd werd, hetgeen een blote bewering betreft. Dat BNP niets voor uw familie kon betekenen, betreft – wederom – een blote bewering (CGVS p. 8).

Voorts werd meermaals gevraagd naar de problemen die u zelf, persoonlijk meemaakte. U verklaart in eerste instantie eigenlijk geen problemen gehad te hebben. U gewezen op uw eerdere verklaringen, herinnert u zich plots dat u gearresteerd werd. Dit omwille van uw deelname aan een manifestatie. U werd 3 dagen lang – al verklaarde u bij DVZ nog dat het 7 dagen lang was (vragenlijst CGVS – vraag 1) – vastgehouden in het politiekantoor. Er werden u geen vragen gesteld, maar u werd geslagen. Omdat u nog minderjarig was, werd u vrijgelaten. U ging meteen naar de dokter om uw wonden te laten behandelen, maar de medische stukken die u toen kreeg, heeft u niet meer. Het CGVS kan niet anders dan – omwille van uw tegenstrijdige verklaringen en uw gebrek aan stavingsstukken – besluiten dat u vervalt in blote beweringen. U verklaart dat de zaak nog steeds tegen u loopt, maar laat het – wederom - na ook maar enig stuk neer te leggen (CGVS p. 8-9).

U meent omwille van uw politieke voorkeur gediscrimineerd te worden; als u een job zocht, wisten ze dat u BNP steunde en werd u afgewezen. U gevraagd hoe u weet dat uw afwijzing omwille van uw politieke voorkeur was, antwoordt u: "Je kan dat zien in hun houding en hoe ze met je spreken. Zo zie je de discriminatie." (CGVS p. 9). Het hoeft geen betoog dat deze vage uitleg het CGVS niet weet te overtuigen van het feit dat u gediscrimineerd werd.

Uw nood aan internationale bescherming wordt overigens ook ondermijnd door uw selectiviteit in het Europese land dat uw verzoek mocht behandelen. U verklaart dat uw vingerafdrukken genomen werden in Italië, maar dat u er geen verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS p. 6). Uw EURODAC-hit bewijst het tegendeel: uw vingerafdrukken werden genomen in kader van een verzoek om internationale bescherming. Dat u Italië heeft verlaten zonder het antwoord op uw verzoek om internationale bescherming af te wachten, ondermijnt volledig de oprechtheid van uw nood.

De verscheidene stukken – 2 foto's en 19 video's - die u neerlegt ter staving van de algemene situatie van Madaripur dragen niet bij tot de staving van uw individuele relaas.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze

elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen “48/3 tot 48/6” en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 24, § 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van overweging 18 en de artikelen 4 en 20.5 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

3.2. Verzoeker vraagt in hoofdorde de toekenning van de vluchtelingenstatus krachtens artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. Waar in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoeker zich ten onrechte als minderjarige voordoet, betoogt verzoeker vooreerst het volgende:

“De tegenpartij meent vooreerst dat er geen geloof kan worden gehecht aan de leeftijd van verzoeker. Indien Uw Raad, per impossibile stelt dat de leeftijdstest met reden werd uitgevoerd, dient, hoewel de leeftijdsbeslissingen van de Dienst Voogdij buiten uw rechtspraak vallen, er ook opgemerkt te worden dat de medische onderzoeken die uitgevoerd werden op verzoeker zowel wetenschappelijk als politiek gezien twijfelachtig en dubieus zijn wanneer zij gebruikt worden om een leeftijd te schatten.

In een artikel van 14 november 2014, dat in het Frans nieuwsblad Liberation werd gepubliceerd, leest men :

“(…) »

(Vrije vertaling : (...)).

Ook de Belgische Orde der Artsen stelt dat de interpretatie van een röntgenfoto “geen onfeilbare methode om de leeftijd van een persoon te bepalen” is.

Verzoeker meent dan ook dat de resultaten van de medische testen die uitgevoerd worden om de leeftijd van een asielzoeker te bepalen een heel relatieve bewijswaarde hebben en dat er met veel voorzichtigheid moet omgegaan worden met de resultaten van zulke testen.

Er dient ook opgemerkt te worden dat er geen enkele rekening werd gehouden met de culturele dimensie van dit aspect van het dossier. Indien de leeftijd aangegeven door verzoeker desondanks onjuist zou zijn, is het onterecht om er van uit te gaan dat dit te kwader trouw en bewust door verzoeker werd gedaan.

Een bureaucratische benadering van leeftijd is niet in elke regio of elke gemeenschap gebruikelijk. In bepaalde gemeenschappen wordt er minder waarde gehecht aan de geboortedatum, wordt deze niet precies vastgelegd of wordt het geschat. Het zou bijgevolg ook kunnen dat verzoeksters moeder zich had vergist.

Bovendien is door talrijke wetenschappelijke rapporten bewezen dat trauma ook de groei van een individu kan beïnvloeden.

Het Platform kinderen op de vlucht bijvoorbeeld haalt in dit verband talrijke onderzoeken aan:

“(…)”

Het dient ook opgemerkt te worden dat er slechts een relatieve discrepantie is tussen de leeftijd die verzoeker aangeeft te hebben en de leeftijd die werd bepaald door middel van de leeftijdstest.

Zelf gaf verzoeker aan geboren te zijn op 5 oktober 2007, volgens de leeftijdstest zou dit zijn in 2004, doch met een standaarddeviatie van 2 jaar.

Om al deze redenen, wenst verzoeker te verduidelijken dat hij zich nooit onterecht als minderjarige heeft willen voordoen en de tegenpartij nooit heeft trachten te misleiden over zijn identiteit, zodat zijn beweerde leeftijd bij aankomst de “algemene geloofwaardigheid” niet kan aantasten. Door het tegenovergestelde te beweren, schendt de verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht.

Voorgaande elementen verantwoorden dan ook de toepassing van, op zijn minst, het voordeel van twijfel ten voordele van verzoekster.”

3.1.2. Verzoeker onderneemt vervolgens een poging om de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan geen geloof wordt gehecht aan zijn vluchtrelaas te ontkrachten.

Met betrekking tot zijn gebrekkige kennis over de politieke partij BNP, waarvan verzoeker verklaart een sympathisant te zijn, zet verzoeker het volgende uiteen:

“In autoritaire contexten zoals Bangladesh is politieke betrokkenheid niet altijd ideologisch onderbouwd en zit deze soms verankerd in lokale, familiale of gemeenschapsgebonden dynamieken.

Burgers nemen soms niet deel aan politieke activiteiten op basis van een diepgaande kennis van partijprogramma's of ideologische overtuigingen, maar eerder uit loyaliteit of de sociale positie.

In het geval van verzoeker was verzoekers vader actief betrokken bij de BNP, een oppositiepartij die jarenlang werd onderdrukt door het regime van de Awami League. Bijgevolg is het logisch dat verzoeker dit engagement heeft gevolgd. Zijn betrokkenheid was dus niet gebaseerd op een academische kennis van het partijprogramma, maar op zijn aanwezigheid bij protesten en familiale associatie.”

Verzoeker citeert vervolgens enkele van zijn verklaringen zoals afgelegd op de zetel van het CGVS en stelt:

“Het feit dat verzoeker zich de precieze oprichtingsdatum of de volledige partijnaam niet meer herinnert, doet niets af aan zijn betrokkenheid. Dat laatste is bovendien ook verwaarloosbaar door de kleine discrepantie, namelijk “national” in de plaats “nationalist” in een taal die niet zijn moedertaal is.

Ook dient verzoekers sociale achtergrond in rekening te worden gebracht. Hij is afkomstig van een dorp in het platteland, waar hij heel zijn leven heeft geleefd. Hij ging slechts naar school tot de 5de graad en is bijgevolg laaggeschoold.

Het spreekt dan ook voor zich dat verzoeker de details niet kent en eerder mee manifesteerde vanuit een familiale en sociale gewoonte en overtuiging.”

Daar waar in de bestreden beslissing geoordeeld wordt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen in Bangladesh, voert verzoeker aan:

“In rurale gebieden van Bangladesh is het niet evident om bewijzen van politieke betrokkenheid te verzamelen of veilig te bewaren.

Het verschil in vermelding van dood of verdwijning van de vader is verklaarbaar door posttraumatische verwarring, het tijdsverloop en de verschillende fasen van het asieltraject.

Het verwarren van “de dood” en “de verdwijning” kan bovendien ook te wijten zijn aan een semantisch verschil of een vertalingsfout.

Tijdens het ogenblik van de feiten was verzoeker bovendien minderjarig, wat impact kan hebben op zijn geheugen. Kinderen of jongeren zijn ook vaak afhankelijk van informatie die zij krijgen via hun naasten of missen het overzicht op wat er precies met de ouder is gebeurd.

Helaas kan verzoeker ook de hoop hebben verloren dat zijn vader nog leeft. Hij heeft immers al 5 jaar niets meer van hem gehoord, ook niet na de val van de regering.

Dat de brand niet vermeld werd in de CGVS-vragenlijst betekent niet dat het niet gebeurd is. Vragenlijsten zijn gericht. Verzoeker kan relevante informatie overgeslagen hebben of zich niet bewust zijn geweest van het belang van herhaling. In ieder geval was er wel degelijk een brand.”

Verzoeker citeert vervolgens andermaal uit de notities van het persoonlijk onderhoud van 9 april 2025 en werpt op dat *“(het) in de context van Bangladesh (...) bovendien niet evident (was) om klacht in te dienen bij de politie, die grotendeels corrupt is.”* Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker naar een bericht op de website van NewAge van 21 maart 2025. Tevens verwijst verzoeker naar en citeert hij uit het rapport van EUAA *“Bangladesh: Country Focus”* van juli 2024.

Over het ontbreken van officiële documenten stelt verzoeker dat dit te verklaren valt *“in het licht van de context waarin verzoeker zijn problemen kende en uiteindelijk vluchtte.”*

Met betrekking tot zijn arrestatie voert verzoeker aan dat hij *“geenszins “vergeten” (was) dat hij in detentie zat. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt duidelijk dat verzoeker begreep dat hem gevraagd werd welke andere problemen hij zou hebben gekend. De arrestatie is immers de kernreden van zijn vlucht, waardoor hij ervan uitging dat dit niet opnieuw herhaald diende te worden. (...). Hij vertelt nadien ook gedetailleerd over zijn arrestatie.”*

Verzoeker betoogt voorts dat verschillende bronnen de wantoestanden in Bangladesh en de willekeurige arrestaties van sympathisanten van de oppositie bevestigen. Hij verwijst hierbij naar rapporten van Human Rights Watch van 2017, 2021 en 2023, alsook het eerder aangehaalde EUAA-rapport.

Daar waar er in de bestreden beslissing opgemerkt wordt dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij voorhoudt, wel degelijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Italië, en dit land verlaten heeft zonder het antwoord op zijn aldaar ingediend verzoek af te wachten, wijst verzoeker erop dat hij zelf heeft aangegeven dat zijn vingerafdrukken in Italië zijn genomen en dat hij sprak over een Dublinprocedure. Hij vervolgt: *“Dat hij zelf het administratief verschil niet kan maken tussen het louter afgeven van een vingerafdruk of het afgeven van een vingerafdruk in kader van een asielaanvraag, kan hem redelijkerwijze niet verweten worden. Bovendien wil het gegeven dat verzoeker doorreisde naar België geenszins zeggen dat zijn nood aan internationale bescherming onbestaande is. In essentie komt het erop neer dat verzoeker zich in Europa reeds veiliger voelde dan in Bangladesh. Het verlaten van Italië kan te maken hebben met de gebrekkige opvangmogelijkheden in het land.”*

Daarna voert verzoeker een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel, dat hem naar zijn mening op zijn minst moet worden gegund.

3.2. In ondergeschikte orde meent verzoeker in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker haalt artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan, alsook de artikelen 2 en 3 van het EVRM, waarover hij een theoretisch betoog voert om vervolgens aan de hand van citaten uit het EUAA-rapport *“Bangladesh: Country Focus”* van juli 2024 te stellen dat hij onmenselijke of vernederende behandelingen dient te vrezen in geval van terugkeer naar Bangladesh.

3.3. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker dat de bestreden beslissing wordt vernietigd en dat zijn dossier teruggestuurd wordt naar het CGVS voor verdere analyse

3.4. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd

4. Beoordeling van het beroep

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de vaststellingen of motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van verzoekende partij daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend

op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Te dezen voert verzoeker de schending aan van overweging 18 en de artikelen 4 en 20.5 van voormelde richtlijn 2011/95/EU, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. Hetzelfde geldt voor de door verzoeker aangehaalde schending van artikel 24, § 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

In de mate dat de verzoeker aanvoert dat de artikelen 2, 3 en 8 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk

4.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond

4.4. Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Verzoeker verklaart de Bengalese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Uttur Moshor Char. Verzoeker verklaart dat hij en zijn vader sympathisanten waren van de politieke partij BNP. Op 7 oktober 2020 zouden leden van de Awami League naar de woning van verzoeker zijn gekomen, waarbij de woning in brand werd gestoken en zijn vader werd ontvoerd en sindsdien vermist is. Verzoekers moeder zou tevergeefs hebben geprobeerd hiervan aangifte te doen bij de politie, die geweigerd zou hebben haar klacht te registreren. Verzoeker verklaart voorts dat hij deelnam aan manifestaties. Naar aanleiding van een dergelijke deelname zou hij op 3 februari 2021 door de politie zijn gearresteerd en gedurende drie dagen zijn vastgehouden. Hij stelt dat hij tijdens deze detentie werd mishandeld, maar uiteindelijk werd vrijgelaten omdat hij minderjarig zou zijn geweest. Volgens verzoeker loopt de zaak tegen hem nog steeds (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities persoonlijk onderhoud d.d. 9 april 2025 (hierna: NPO CGVS), p. 5 en p. 7-10; stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Vragenlijst d.d. 13 februari 2025 (hierna: Vragenlijst CGVS), p. 1-2, vraag 5). Daarnaast voert verzoeker aan dat hij omwille van zijn politieke voorkeur werd gediscrimineerd, onder meer doordat hij werd afgewezen bij het zoeken naar werk (NPO CGVS, p. 9). Verzoeker verliet Bangladesh in 2022 en kwam 11 augustus 2024 aan in België, waar hij op 13 augustus 2024 een verzoek om

internationale bescherming indiende. Bij terugkeer naar Bangladesh vreest verzoeker te worden gearresteerd omwille van de volgens hem nog lopende zaak tegen hem.

4.5.2. Na een grondige lezing van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met de opmerkingen ter terechtzitting, dient in navolging van de commissaris-generaal te worden besloten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielaanvraag omdat (i) verzoekers algemene geloofwaardigheid ernstig wordt ondermijnd doordat uit de beslissing van de Dienst Voogdij d.d. 14 augustus 2024 blijkt dat hij zich onterecht als minderjarige voordeed; (ii) verzoeker nalaat zijn identiteit en nationaliteit op enigerlei wijze te staven, en zijn verklaring dat hij geen identiteitsdocumenten bezit omdat deze pas worden uitgereikt vanaf 18 jaar, niet kan worden gevolgd gelet op de vastgestelde meerderjarigheid, zodat hij geen duidelijk zicht geeft op wie hij is en waar hij vandaan komt; (iii) de geloofwaardigheid van verzoekers aanvraag verder wordt ondermijnd door zijn gebrekkige kennis en oppervlakkige verklaringen over de BNP; (iv) verzoeker zijn politiek engagement bovendien niet staakt, daar de beeldkwaliteit van de door hem neergelegde video van zijn deelname aan een manifestatie onvoldoende scherp is om met zekerheid vast te stellen dat verzoeker erop te zien is, en verzoeker geen andere stukken voorlegt ter staving van zijn politieke sympathieën, noch die van zijn vader; (v) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde politieke sympathieën als oorzaak van verzoekers beweerde problemen, evenmin geloof kan worden gehecht aan de daaruit voortvloeiende feiten, met name de brandstichting en ontvoering van zijn vader door leden van Awami League, temeer verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over het lot van zijn vader, deze brand niet vermeldde tijdens zijn gehoor op de DVZ, en geen enkel stuk neerlegt ter staving van de brand, de ontvoering of de betrokkenheid van Awami League; (vi) verzoekers verklaringen over zijn eigen arrestatie evenmin overtuigen, nu hij zijn aanhouding niet spontaan vermeldde toen er tijdens zijn onderhoud gepeild werd naar zijn persoonlijke problemen, hij bovendien inconsistent is over de duur van de detentie, en hij geen stavingstukken neerlegt; (vii) verzoeker vage verklaringen aflegt over zijn beweerde discriminatie bij het zoeken naar werk omwille van BNP-sympathieën; (viii) verzoekers nood aan internationale bescherming bijkomend wordt ondermijnd door de vaststelling dat hij Italië verliet zonder de uitkomst van zijn aldaar ingediend verzoek om internationale bescherming af te wachten; en (ix) de door verzoeker neergelegde USB-stick met foto's en video's over de algemene situatie in Madaripur niet bijdraagt tot de staving van zijn individuele aanvraag

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtaanvraag en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel, zoals blijkt uit wat volgt, in gebreke blijft.

4.5.3. Waar verzoeker kritiek uit op de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot het leeftijdsonderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie (hierna: de Dienst Voogdij), en hierbij in wezen de gehanteerde onderzoeksmethode bij het leeftijdsonderzoek bekritiseert, dient erop gewezen te worden dat tegen de beslissing van de Dienst Voogdij een beroep tot nietigverklaring kon worden ingesteld bij de Raad van State. Verzoeker kan het resultaat van de medische testen dan ook niet betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangezien dit niet de door de wet voorziene beroepsprocedure is. Nu de Raad geen rechtsmacht heeft om de wettigheid van de beslissing van de Dienst Voogdij na te gaan en aldus geen kennis kan nemen van verzoekers kritiek op dit punt, is het middel, in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing, dan ook onontvankelijk. De Raad stipt verder aan dat verzoeker niet aantoonde noch vermeldt een beroep te hebben ingediend tegen de beslissing van de Dienst Voogdij, zodat die intussen definitief is geworden. Bijgevolg staat de beslissing van de Dienst Voogdij inzake verzoekers leeftijdsbepaling ten aanzien van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook vast.

Waar verzoeker wijst op het bestaan van een *“bureaucratische benadering van leeftijd”* in sommige regio's en gemeenschappen en stelt dat het zou kunnen dat zijn moeder zich had vergist, laat hij na concreet te duiden dat hiervan sprake zou zijn geweest in zijn geval. Hij maakte hiervan overigens geen enkele melding toen hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud werd geconfronteerd met de bevindingen in de beslissing van de Dienst Voogdij (NPO CGVS, p. 4).

4.5.4. De Raad wijst er vervolgens op dat de asielinstanties overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet van een verzoeker om internationale bescherming verklaringen en waar mogelijk documenten mogen verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. De Raad onderstreept dat het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, zonder hiervoor een afdoende verklaring te geven, overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de

Vreemdelingenwet een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij. In de bestreden beslissing concludeert de verwerende partij terecht dat verzoeker nalaat enig begin van bewijs van zijn identiteit of nationaliteit voor te leggen en hier geen plausibele verklaring voor kan geven. De commissaris-generaal bemerkt in dit verband terdege: *“U laat na uw identiteit of nationaliteit ook maar op een manier te staven. U tracht het gebrek aan identiteitsdocumenten – identiteitskaart en paspoort – te vergoelijken door te stellen dat deze in Bangladesh pas uitgereikt worden wanneer iemand 18 jaar is (CGVS p. 4). Echter, daar supra bleek dat u zich jonger voordoet dat u effectief bent en u bij vertrek uit Bangladesh wel degelijk meerderjarig was, kan het CGVS geen geloof hechten aan de bewering dat u geen identiteitsdocumenten kreeg omwille van uw jonge leeftijd. Dient te worden geconcludeerd dat u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt, hetgeen nefast is voor uw algehele geloofwaardigheid.”* Verzoeker laat dit motief van de bestreden beslissing volledig onverlet, waardoor deze onverminderd.

4.5.5. Daar waar verzoeker zijn gebrek aan kennis over de politieke partij BNP tracht te verschonen door erop te wijzen dat zijn politieke betrokkenheid niet ideologisch onderbouwd is noch gebaseerd is op *“academische kennis”* van het partijprogramma, maar steunt op *“zijn aanwezigheid bij protesten en familiale associatie”*, merkt de Raad op dat verzoekers asielmotieven gebaseerd zijn op zijn sympathieën voor een oppositiepartij. Van iemand die vlucht om politieke redenen kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij deze partij kan toelichten, en dat hij kan antwoorden op elementaire vragen zoals de volledige naam van de oppositiepartij waarvan hij beweert sympathisant te zijn, de vlag van deze partij en de politieke standpunten die zij inneemt. Daarvoor is geenszins een academische kennis vereist. Het betoog dat verzoeker thans uiteenzet in zijn verzoekschrift valt bovendien moeilijk te rijmen met zijn verklaringen afgelegd op de zetel van het CGVS, waar verzoeker verklaarde vanaf de leeftijd van 12 of 13 jaar sympathisant te zijn geworden van de BNP en hierbij uitdrukkelijk stelde: *“vanaf ik iets begreep van de politiek”* (NPO CGVS, p. 9). Deze verklaring veronderstelt minstens een minimale kennis van de partij waarvoor hij beweert sympathieën te koesteren, hetgeen haaks staat op zijn huidige stelling dat zijn betrokkenheid niet ideologisch onderbouwd zou zijn.

Bovendien komt het wel zeer bevreemdend voor dat verzoeker verklaarde dat BNP de afkorting was van *“Bangladesh National Party”* en niet van *“Bangladesh Nationalist Party”*. Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, stelde verzoeker dat hij zich de volledige naam van de partij waarvan hij sinds jonge leeftijd sympathisant is en waarvoor hij aan manifestaties deelnam, niet meer kan herinneren (NPO CGVS, p. 3-4 en p. 9). Stellen dat verzoekers gebrek aan kennis verwaarloosbaar is en slechts een kleine discrepantie betreft in een taal die niet zijn moedertaal is, is niet ernstig, te meer verzoeker tijdens het gehoor werd bijgestaan door een tolk Bengali en verzoeker noch tijdens, noch na het persoonlijk onderhoud enige opmerking formuleerde inzake de vertaling of communicatie tijdens dit onderhoud (NPO CGVS, p. 2 en p. 10).

Verzoekers gebrek aan kennis betreft de kern van zijn asielrelaas en ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden profiel als sympathisant van de politieke partij BNP. Aangezien verzoeker zijn politiek engagement niet aantoont, is zijn vrees voor vervolging omwille hiervan evenmin aannemelijk.

4.5.6. Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker beweerde problemen in Bangladesh, gelet op zijn uiteenlopende verklaringen over zijn arrestatie omwille van de deelname aan een manifestatie in 2021, de brand van zijn ouderlijke woning in 2020 en de daarmee gepaard gaande verdwijning van zijn vader.

Verzoekers betoog dat het niet vermelden van de brand bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS te verklaren valt doordat de vragen gericht van aard waren en hij zich niet bewust was van het belang dit te vermelden, kan de vastgestelde omissie in verzoekers verklaringen aangaande de brand in zijn familiale woning niet verschonen. Verzoeker werd er bij de Dienst Vreemdelingenzaken immers uitdrukkelijk op gewezen dat van hem, als verzoeker om internationale bescherming, wordt verwacht dat hij bij het invullen van de vragenlijst (in het geval van verzoeker met assistentie met een Bengalese tolk) nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij zijn terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft (Vragenlijst CGVS, p. 1). Bovendien werd bij de aanvang van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS nog gepolst naar het verloop van het interview bij de DVZ. Verzoeker verklaarde hierbij uitdrukkelijk dat hij alle essentiële elementen die de aanleiding vormden van zijn vlucht uit zijn land van herkomst bij de Dienst Vreemdelingenzaken had vermeld (NPO CGVS, p. 3). Niettegenstaande dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan derhalve worden aangenomen dat verzoeker een dermate essentieel element als het feit dat leden van de Awami League zijn ouderlijke woning in brand hebben gestoken hierin zou hebben vermeld zo dit zich in werkelijkheid zou hebben voorgedaan, *quod non in casu*.

Verzoeker kan voorts geenszins volstaan met een algemene verwijzing naar zijn jeugdige leeftijd op het ogenblik van de feiten, het tijdsverloop sinds deze feiten en de verschillende fasen van het asieltraject.

Verzoeker was zestien jaar oud op het ogenblik van de verdwijning van zijn vader in oktober 2020 en zijn arrestatie in februari 2021, en aldus reeds tot de jaren des onderscheids gekomen ten tijde van de voorgehouden vervolgingsfeiten in Bangladesh. De aangehaalde gebeurtenissen vormden bovendien een manifeste afwijking van de alledaagsheid en waren van determinerende invloed op zijn verdere leven. Er kan dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat deze gebeurtenissen, die hebben bijgedragen tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst, in het geheugen van verzoeker zijn gegrift, zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op duidelijke, volledige, coherente en aannemelijke wijze uiteen te zetten in iedere fase van het onderzoek, en dit ongeacht het tijdsverloop.

Dat het verschil in zijn verklaringen over het overlijden en de ontvoering van zijn vader zou kunnen te wijten zijn aan een semantisch verschil of een vertalingsfout, betreft een argument dat de Raad evenmin kan bijtreden. Het overlijden en de ontvoering van een persoon zijn immers wezenlijk verschillende feiten, zodat niet kan worden aangenomen dat deze inconsistentie uitsluitend voortvloeit uit een onzorgvuldige bewoording of een gebrekkige vertaling, hetgeen verzoeker bovendien niet concreet aantoont.

Met betrekking tot verzoekers bewering dat zijn tegenstrijdige verklaringen over het lot van zijn vader te verklaren vallen door "*posttraumatische verwarring*", dient vastgesteld dat hij nalaat enig medisch attest voor te leggen waaruit zou kunnen blijken dat hij getraumatiseerd zou zijn. Het betreft dan ook niet meer dan een blote bewering.

4.5.9. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde stavingstukken, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

4.5.7. Het motief in de bestreden beslissing inzake het door verzoeker in Italië ingediende verzoek om internationale bescherming acht de Raad overtuigend. Verzoekers kritiek op dit motief kan niet tot een ander besluit leiden en is bijgevolg niet dienstig.

4.5.8. Het louter verwijzen naar algemene informatie omtrent de gedwongen verdwijningen, mishandelingen en willekeurige arrestaties van opposanten in Bangladesh is verder niet van aard om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

4.5.9. Voor het overige blijft verzoeker slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, het opwerpen van blote beweringen, en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

4.5.10. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en de door hem aangehaalde vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Dit volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker bijgevolg niet het voordeel van de twijfel kan worden toegekend.

4.5.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.6.1. De Raad merkt op dat het louter verwijzen naar algemene informatie omtrent de doodstraf, mensenrechtenschendingen, gedwongen verdwijningen, buitengerechtelijke executies, foltering en mishandelingen, en de detentieomstandigheden in Bangladesh niet kan volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

4.6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete op zijn persoon betrokken elementen aanbrengt waaruit een

reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Bangladesh.

4.6.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan de Raad dienstig verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst verlaten heeft en er thans niet naar kan terugkeren omwille van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonbaar maakt waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Bangladesh zou hebben gekend.

4.6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43). De Raad stelt vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de huidige situatie in zijn land van herkomst kan worden beschouwd als een gewapend conflict. Integendeel wordt in het door hem aangehaalde EUAA-rapport uitdrukkelijk gesteld dat Bangladesh niet betrokken is bij een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bij gebrek aan een gewapend conflict is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

4.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Bengali machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend zesentwintig door:

K. ALLYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. ALLYNS